

de la Generalitat i destinar-hi els corresponents interessos, continuar i fer-les efectives, les quantitats consignades actualment per tots els Ajuntaments de Catalunya; així amb tots aquests interessos fer-se tots i cada un dels Hospitals el seu patrimoni i, finalment, crear el que jo anomeno *contribució hospitalària* la qual penso que seria pagada amb gust per tothom i que—basant-se en els *guanys i rendes*—hauria d'ésser més exigida que la cédula ja que fins es podria demanar

per a fer els contractes de treball. Com a base de classificació de dita contribució hospitalària també hauria d'ésser proporcional al cens de cada població.

Em diran que aquest és un projecte gran; també cal pensar que donar'em solució a un problema greu i de molta importància. ¿Qui és el que pot desenrotllar-lo? A la qual cosa jo contesto que és una obra formosíssima per acreditar-se la Generalitat de Catalunya.

Un cas esporàdic, dins la pràctica professional

per

JOSEP FONTBONA

Quan cada dia es fa més desagradable la pràctica de la professió mèdica degut a ben diferents circumstàncies. Quan veiem força apenats desaparèixer amb rapidesa vertiginosa aquell lligam d'afecte, respecte i estima que en uns temps no pas llunyans unien amorosament el metge amb el seu client. Quan vivim tan sols la realitat d'un mecanisme de prestació de serveis, sota la sola preocupació de l'efectiu metàllic que el prestador en la seva lluita per la vida ha de procurar sigui prou remunerador i que el receptor en ús d'un perfecte dret i en defensa dels seus interessos, àdhuc obligat per les crítiques circumstàncies mundials, procura per tots els mitjans escatimar: cal que fem constar amb lletres de motllo un cas demostratiu que encara queden a la nostra terra homes d'uns sentiments tan refinats que fan possible la publicació d'una nota com aquesta que tant de bo servis per l'espiritualitat del tema com a espill i com a exemple en el present i en l'esdevenidor. La meva satisfacció és més gran, en donar a conèixer aquest fet avui insòlit, per ésser-ne el protagonista un honorable ciutadà de tots conegut, el benemèrit català, ex-diputat a Corts i president de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, En *Manuel Folguera i Duran*. Aquest home illustre va emmalaltir fa un temps d'afecció que l'obligà a internar-se en una clínica quirúrgica per a ésser intervingut per un cirurgià especialista. Fou acuradament operat,

però per circumstàncies especials del malalt sobrevingueren una munió d'entrebancs que si bé eren del tot deslligats del fet operatori, no per això deixaren de posar la seva vida en greu perill, cosa que obligà a la intervenció facultativa per diferents companys. Sortosament al cap de temps va poder retornar a la seva llar ple de vida i d'optimisme i va ésser llavors quan aquest respectable amic tot ell cor, noblesa, afecte i agraïment després d'haver complert amb esplendidesa poc comuna a tots els metges en quant a la qüestió d'honoraris devengats per la seva assistència, no es trobà prou satisfet i ell mateix, tot bonhomia, va anar de casa en casa dels seus guaridors preguntant-los que volguessin admetre un dinar de germanor que junt amb la seva virtuosa esposa els oferia en tribut d'un gran agraïment que creia no havia pogut saldar la materialitat dels diners.

I, encara que sembli un conte de fades en els temps presents, el dinar va ésser una realitat, que tingué lloc un rialler diumenge del darrer mes de maig en el luxós hotel Terramar de Sitges, aplegant-nos el redós d'un tan coral Amic, la seva Esposa i familiars íntims, els companys Drs. Torra Uberti, Codina i Altés, Vallespir i el que signa aquest reportatge d'unes hores que visquérem amb tota la nostra ànima de màxima intensitat emotiva, impossible de descriure malgrat el bon record que no podrem oblidar mai més.